

Το παρακάτω κείμενο υπάρχει και στο εξής λινκ: [Μάρτιος 2, 2018 at 11:00 μμ](#)

<https://www.efsyn.gr/arthro/yper-dynaton-pronomia>

<https://www.counterpunch.org/2018/03/01/israel-and-poland-find-it-difficult-to-acknowledge-the-facts-of-history/>

Σύμπτωση ή δείγμα διαχρονικότητας και οικουμενικότητας κάποιων πραγμάτων; Δυο άρθρα (με διαφορά μιας μέρας, το πρώτο εδώ προχτές Τετάρτη, το δεύτερο στην Αμερική χτες Πέμπτη από Άγγλο συγγραφέα που επί δεκαετίες ζει (και μάλιστα έχοντας συχνά κινδυνεύσει πολύ) στη Μέση Ανατολή στις οποίες τα πιο καυτά ζητήματα ειδικεύονται τα ρεπορτάζ και οι αναλύσεις του) περιέχουν, αντίστοιχα, δυο ονόματα (Μοργκεντάου το πρώτο, Ταλάτ πασά το δεύτερο) που πριν περίπου ένα αιώνα, είχαν διασταυρωθεί οι πορείες τους:

Στο βιβλίο του «Τα μυστικά του Βόσπορου» ο Χένρυ Μοργκεντάου (Αμερικάνος πρέσβης στην Τουρκία τότε) αναφέρει ότι του 'ρθε ο Ταλάτ πασά στην πρεσβεία να του ζητήσει να δοθούν απ' την Αμερική στην Τουρκία όσες ασφάλειες ζωής είχαν κάνει Αρμένιοι τους οποίους σκότωσαν οι Τούρκοι, και ο Μοργκεντάου τον πέταξε έξω (αν ψάξουμε λιγάκι την συνέχεια του Ταλάτ πασά στο γκουγκλ μαθαίνουμε ότι τις πήρε τελικά τις ασφάλειες η Τουρκία, τον δε Ταλάτ πασά τον σκότωσε Αρμένιος φοιτητής στη Αυστρία ο οποίος δικάστηκε, δήλωσε ότι θα το ξανάκανε, και αθώωθηκε).

Καλλιτεχνική αναλογία σαν καλλιτεχνική συνέχεια:

Ναι μεν ο Σαββόπουλος το στιχάκι

«Μπορεί κανίβαλος ποτέ να εκπροσωπήσει τάχα

όλους τους φίλους τους παλιούς που έχει στη στομάχα;»

(του τραγουδιού «Οι εκλογές μαντινάδα» του δίσκου PEZEPBA) το 'χε γράψει για τα προεκλογικά κέντρα της ΝΔ το 1977 που παίζανε τραγούδια Ρίτσου-Μίκη, αλλά στον Ταλάτ πασά ταίριαζε ακόμη πιο πολύ.

Πιο διαχρονική και αρχαιολογική συνέχεια¹:

Η γνωστή ορφική «εξήγηση για το πώς το καλό συνεχίζει να υπάρχει στον κόσμο εν μέσω τόσο κακού» Απάντηση: «σαν σουβλάκι στο στομάχι των κακών. κλπ κλπ, δηλαδή ήδη πριν τον Χριστιανισμό είχε και η Ορφική παράδοση ένα μύθο που κατέληγε στο ότι ο τρόπος που επιβιώνει το καλό στον κόσμο εν μέσω τόσο κακού είναι με το να υπάρχει και να εξακολουθεί να μεταβολίζεται σαν σουβλάκι στο στομάχι των κακών και να υπάρχει έτσι και στα κύτταρα των απογόνων τους. (για όποιον τυχόν δεν τον έχει ακουστά τον μύθο: Ο Διόνυσος έτρεχε κάνοντας συνεχώς και μεταμορφώσεις στον εαυτό του για να τον χάνουν κάποιοι γίγαντες διώκτες του. Σε κάποια στιγμή που ήταν μεταμορφωμένος σε νεαρό ταύρο πέρασε δίπλα από ένα ήρεμο ποτάμι που τον καθρέφτιζε, και σταμάτησε για να απολαύσει την εικόνα του. Εκεί τον πρόλαβαν οι γίγαντες και, είτε κατάλαβαν ότι αυτός ήταν είτε τον θεώρησαν ταύρο, τον σκότωσαν, τον έψησαν και τον έφαγαν κλπ κλπ) Είδαμε τον Παναγούλη δίπλα στον στίχο του «Θέλω να νικήσω αφού δεν μπορώ να νικηθώ», και είδαμε τον βασανιστή του Θεοφολογιαννάκο να τον θαυμάζει νιώθοντας ίσως και το τι σήμαινε ένας άλλος στίχος του: «Χτυπάτε! Η δική σας ντροπή κτίζει το δικό μας μεγαλείο». Και δεν θα μπορούσαμε να φανταστούμε τον Πυθαγόρα να λέει στους σφαγείς του που έκαψαν την σχολή του και σκότωσαν και τους μαθητές του ότι τους απαγορεύει (μέσω των νόμων περί πνευματικής ιδιοκτησίας) την χρήση του Πυθαγόρειου θεωρήματος, αφού η χρήση του θα ήταν δείγμα εκπολιτισμού βαρβάρων από εκπολιτιστές. Το να τραγουδάνε Θεοδωράκη κάποιοι εγγονοί βασανιστών θα ήταν αποτυχία ή επιτυχία του καλλιτέχνη;

Και ο εξαρθρωτής του ποδιού του Μίκη όταν και οι συγχωριανοί και το κράτος τον πέταξαν, σε αυτούς που είχε βασανίσει πήγε για βοήθεια και του βγάλανε με ρεφενέ ένα μηνιαίο χαρτζήλικι να ζει στην Τρούμπα (και ήταν και απο τα εναύσματα της συμφιλίωσης στο «τραγούδι του νεκρού αδελφού» που το ΚΚΕ έλεγε στον Μίκη οτι ο λαός δεν είναι ώριμος για τέτοια κλπ (και σάμπως ωριμότητα είναι το να ακούει κάποιος την ιστορία αυτή και να γυρνάει πάλι την κουβέντα στο μήπως ο Μίκης στήριξε τον Κασιδιάρη;)

Και τώρα ας αφήσουμε και τα καλαμπούρια και τις αρχαιολογίες, μυθολογίες, θρησκευολογίες (και καλλιτεχνικές μετουσιωσιολογίες⁴), ακόμη κι αν είναι διαχρονικά διδακτικές και πολύτιμες, για να δούμε αν διδασκόμαστε τίποτε κι από την πιο πρόσφατη ιστορία για τα ακόμα πιο πρόσφατα, δηλαδή για τα της στιγμής αυτής τεκταινόμενα:

Αυτό που για την Κύπρο ήταν τραγωδία το 1974, για την Ελλάδα ήταν απαλλαγή από μια κυβέρνηση που εκτός από χούντα ήταν και μια κυβέρνηση αδαών και ανίκανων, και επιστροφή σε σοβαρότερη κυβέρνηση. Τώρα δεν έχουμε χούντα ούτε και σοβαρότερη εναλλακτική κυβέρνηση, αλλά κυβέρνηση αδαών και ανίκανων έχουμε. Και ίσως πριν την συνέχεια των άλλων κρίσεων όπου είμαστε μπλεγμένοι είμαστε μπροστά σε μια τραγωδία σαν εκείνη της Κύπρου αλλά εντός Ελλάδας. Άρα ξαναβρεθήκαμε⁵ στο προπροηγούμενο σχόλιο που ξεκίναγε με το «Τώρα που τα πράγματα χοντραίνουν...», και ας ξανακαταλήξουμε με το «... αν δεν έχουμε τίποτε πιο σοβαρό ή πιο αναγκαίο από τα παραπάνω να πούμε, τότε ας μην πούμε τίποτα... Άρα για κάποιο διάστημα σταματάμε τις αναρτήσεις», και μακάρι να'ναι όλα αυτά άχρηστες κινδυνολογίες κι όλες μας οι έγνοιες να'ναι τι μαλακία θα βρει πάλι ο Τόσκας να πει για τις σπασμένες βιτρίνες και τις άλλες ρουτίνες της καθημερινότητας...

Υποσημειώσεις:

¹(προς το παρελθόν, όχι προς το μέλλον², αυτό κινείται, με κάποια από τα σημερινά και χτεσινά τεκταινόμενα (1^{ης} και 2^{ης} 3^{ου}), προς το «ανδρών επιφανών πάσα γη μπάφος» που οι εκπαιδευτικοί ανησυχούσαν μην αντικαταστήσει το παραδοσιακό «ανδρών επιφανών παν ουρητήριον καπνιστήριον»)

²Είμαστε σαρκαστές και κυνικοί; Θαυμαστές του «Μώμου» (βλ. Βικιπαίδεια) αντί του Μιχαήλ Άγγελου που θεωρούσε οτι η σοβαρή κριτική δεν γίνεται εντοπίζοντας λάθη έργων αλλά τα καλύτερα σημεία αυτών και δημιουργώντας μετά κάτι τελειότερο χωρίς τα λάθη; Όχι, απλώς αν δεν είσαι Μιχαήλ Άγγελος να βρίσκεις βελτιώσεις τότε για να μην είσαι ούτε αντίποδας σαν τον Πολάκη³ πρέπει να βρίσκεις να παρουσιάζεις Μιχαήλ Άγγελους να παράγουν τελειότητα από το θετικά στοιχεία όσων ερεθισμάτων συναντούν στην πορεία τους και τα οποία σαν ακατέργαστη πρώτη ύλη περιέχουν και πολλά αρνητικά. Ξέρουμε καναν τέτοιο Μιχαήλ Άγγελο να παρουσιάσουμε επί τώ έργω της τέτοιας μετουσίωσης; Και βέβαια (και μάλιστα Μιχαήλ είναι το βαφτιστικό του και «Οι δρόμοι του Αρχάγγελου» είναι το οδοιπορικό του) Θα το αποδείξουμε πολύ χειροπιαστά σε λιγάκι⁴.

³(τώρα όμως δεν γίνομαι Πολάκης; Δεν θα'πρεπε να τον βελτιώνω αντί να τον θάβω; Μα γιατί; Μπορεί κανείς, είτε εγώ, είτε οποιοσδήποτε κοινός θνητός να βελτιώσει Πολάκη; (ή καν ο Μιχαήλ Άγγελος; «Μπορεί ο Μικελάντζελο να βελτιώσει τάχα/Μώμο σαν τον Πολάκη μας που...που ...που...», ασ'τα, δεν τα καταφέρνω, άρα δεν τον συναγωνίζομαι, άπαιχτος ο Πολάκης στις μαντινάδες...

⁴Ας βάλουμε στο γκουγκλ «Ου γαρ οίδασι τι πηδούσι» να ξαναδιαβάσουμε στα πεταχτά κάτι φουκαρομάγκικες ατάκες στην μόλις προ ολίγων ημερών Νοβαρτολογία των παραθύρων που σίγουρα, τέτιες θα'χαν ακούσει σε πολύ πιο ανθρώπινο πλαίσιο κι ο Μίκης κι ο Αναγνωστάκης τότε που ήταν φρέσκιες οι πληγές (αφού άλλωστε είναι γνωστό ότι τότε που ρίχνανε Χριστιανούς στα λιοντάρια πολλοί Χριστιανοί νόμιζαν ότι μέρος της μακαριότητας του

Παραδείσου που θα πήγαιναν θα ήταν και ένα μπαλκόνι από όπου θα βλέπανε τους δημίους τους να βασανίζονται στην κόλαση) κι ας ας δούμε και το είδος συμπαράστασης της ποίησης σε όσους υπέστησαν το γνωστό «ουαί τοις ηττημένοις, μετά την τελειοποίηση που λέμε οτι κάνουν οι Μιχαήλ Άγγελοι στα ερεθίσματα που ζουν κι οι ίδιοι(σαν μέρος των ανώνυμων που αποτελούν την «πρώτη ύλης της τέχνης» που γράφει ή διαβάζει την «ιστορία του κόσμου σε μικρά ονόματα» (γνωστοί ιδιοματισμοί από Μίκη, Ρίτσο, Μίσσιο...):

<https://www.youtube.com/watch?v=KONDLCkPX0Y>

<https://www.youtube.com/watch?v=18BP1b17W0o>

⁵ Τα παρακάτω υπάρχουν και στο εξής λινκ: [Μάρτιος 3, 2018 at 7:35 πμ](#)

<http://www.kathimerini.gr/951689/article/epikairothta/ellada/to-xroniko-ths-syllhyhs-twn-dyo-stratiwtikwn>

http://www.bvoltaire.com/turquie-lorsquerdogan-martyrise-petite-fille/?mc_cid=17cd91e2df&mc_eid=4c97bdca3b

